

Sygn. akt I C 1020/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : SSR Joanna Borkowska

Protokolant : staż. Martyna Suplewska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. W., J. W. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedziba w W. na rzecz:

1. T. W. kwotę 18 500 (osiemnaście tysięcy pięćset) złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami:

a. od kwoty 6 000 (sześć tysięcy) złotych od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 12 500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych od dnia 9 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,

oraz kwotę 2 464,36 złotych (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt cztery złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

1. J. W. (1) kwotę 4 350 (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem dalszego zadośćuczynienia i odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1 782,36 złotych (tysiąc siedemset osiemdziesiąt dwa złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

I. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedziba w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1543,20 złotych (tysiąc pięćset czterdzieści trzy złotych dwadzieścia groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1020/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2014 r. powód T. W. i powódka J. W. (2), reprezentowani przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata, wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz T. W. kwoty 6.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, a na rzecz J. W. (2) kwoty 4.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia oraz kwoty 350 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od powyższych kwot od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty, a także o

zasądzenie od pozwanego na rzecz każdego z powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, że dochodzone nim roszczenia pozostają w związku z wypadkiem komunikacyjnym, w którym brali udział powodowie, w dniu 13 czerwca 2014 r. W następstwie przedmiotowego zdarzenia T. W. doznał urazu śródczaszkowego - wstrząśnienia mózgu, urazu głowy, urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym, natomiast J. W. (2) doznała urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem, urazu lewej ręki w obrębie nadgarstka oraz urazu kolana lewego. Skutki przedmiotowego zdarzenia powodowie odczuwają do dnia dzisiejszego oraz kontynuują proces leczenia. W chwili zdarzenia pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku, był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzielaną przez pozwane Towarzystwo (...). Na skutek zgłoszenia szkody, pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne oraz przyznał na rzecz powoda kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia, a na rzecz powódki - kwotę 4.671,50 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. W opinii strony powodowej, wysokość przyznanych świadczeń nie kompensuje ich krzywdy związanej z przedmiotowym wypadkiem.

/pozew k. 2-4/

Odpis pozwu wraz z załącznikami został doręczony pozwanemu w dniu 19 listopada 2014 r.

/potwierdzenie odbioru k. 27/

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 grudnia 2014 r. (data prezentaty Sądu) pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, że pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenia, wypłacając na rzecz powódki kwotę 4.500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 171 zł tytułem odszkodowania, a na rzecz powoda kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia. Natomiast, wytoczone powództwo kwestionuje jedynie co do wysokości żądanego zadośćuczynienia, uznając jej za wygórowane i nieuzasadnione. Podał, że przy ustalaniu wysokości przyznanego zadośćuczynienia wzięto po uwagę wszystkie mające znaczenie okoliczności sprawy, uwzględniając w pełni krzywdę oraz cierpienia doznane na skutek przedmiotowego zdarzenia. Ponadto, zdaniem pozwanego bezzasadne jest żądanie powódki dotyczące zwrotu kosztów leczenia w prywatnych placówkach opieki medycznej, gdyż nie wykazano, że korzystanie z usług tego typu podmiotów było konieczne.

/odpowiedź na pozew k. 28-31/

Pismem z dnia 15 lutego 2016 r. (data prezentaty Sądu) pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo o kwotę 12.500 zł, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda T. W. kwoty 18.500 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.000 zł - zgodnie z żądaniem pozwu, a od kwoty 12.500 zł - od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanemu odpisu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda wniósł także o rozliczenie kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa, w orzeczeniu kończącym postępowanie.

/pismo procesowe strony powodowej k. 132-133/

Zgodnie z wnioskiem pełnomocnika powodów złożonym na rozprawie z dnia 2 czerwca 2016 r., Sąd doręczył pełnomocnikowi pozwanego w dniu 8 czerwca 2016 r. złożony do akt sprawy odpis pisma procesowego strony powodowej zawierającego rozszerzenie powództwa.

/protokół rozprawy z dnia 2 czerwca 2016 r. k. 145-147; wydruk z elektronicznego potwierdzenia odbioru k. 151/

W piśmie z dnia 20 czerwca 2016 r. (data prezentaty Sądu) pełnomocnik pozwanego podał, że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko w sprawie i kwestionuje wysokość dochodzonego przez powodów roszczenia, również w zmodyfikowanym zakresie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

/pismo procesowe strony pozwanej k. 149/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2014 r. w Ł. pojazd, którym poruszał się powód T. W. wraz z matką powódką J. W. (2) zderzył się czołowo z pojazdem, który zjechał mu drogę. W następstwie zdarzenia, oboje stracili przytomność. Pierwszy z samochodu wydostał się powód, który nie pamiętał całego zajścia. Natomiast, powódka miała problemy z oddychaniem oraz nie mogła wydostać się z pasów.

Z miejsca zdarzenia powódka została przewieziona do Szpitala im. (...) w Ł. z rozpoznaniem urazu klatki piersiowej i lewej ręki, oraz otarciami podudzia lewego. Po kilkugodzinnej obserwacji została zwolniona do domu.

Natomiast, powód T. W. udał się na pogotowie, gdzie rozpoznano uraz czaszki i kręgosłupa szyjnego, zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego oraz skierowano do szpitala im. B. w Ł., gdzie był hospitalizowany przez dwa dni.

/zeznania powoda T. W. k. 146; zeznania powódki J. W. (2) k. 147; zaświadczenie k. 8; karta informacyjna pobytu na izbie przyjęć k. 17; informacja dla lekarza kierującego k. 10; karta informacyjna z leczenia szpitalnego k. 13 v./

Pojazd, którym poruszał się sprawca przedmiotowego zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

/bezsporne/

W związku z przedmiotowym zdarzeniem powód T. W. leczył się w poradni neurologicznej, a także zalecono mu zabiegi fizjoterapeutyczne z powodu ograniczenia ruchomości wynikającego z urazu kręgosłupa w odcinku szyjnym.

Powódka również leczyła się neurologicznie, a także ortopedycznie w związku z dolegliwościami ze strony lewego nadgarstka. Powódka poniosła koszty leczenia w postaci konsultacji neurologicznych w wysokości 200 zł oraz badania USG w wysokości 150 zł.

/historia choroby poradni neurologicznej: W. T. k. 11-13; skierowanie do poradni specjalistycznej k. 14 v.; skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 15 v.; historia choroby poradni neurologicznej: W. J. k. 18-19 v., k. 21 v.-22 v.; skierowanie do poradni specjalistycznej ortopedycznej k. 15; USG kolana k. 20; OPTIMA Ekspertyza Medyczna k. 20 v.-21; historia poradni ortopedycznej k. 23-23 v.; faktury VAT (x2) k. 7/

Zarówno powód, jak i powódka do dnia dzisiejszego odczuwają skutki zdarzenia z dnia 13 czerwca 2014 r.

Przed zdarzeniem powód T. W. trenował piłkę ręczną, z czego musiał zrezygnować po wypadku. Był osobą zdrową i nie leczył się ani neurologicznie, ani ortopedycznie. Przez pewien okres po wypadku bał się prowadzić samochód. Nadal odczuwa lęk, gdy widzi miejsce, gdzie doszło do zdarzenia. Z powodu doznanych urazów przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres półtora miesiąca, a także korzystał z pomocy narzeczonej. Do dziś ma problemy w związku z doznanym urazem kręgosłupa w odcinku szyjnym, co utrudnia mu prowadzenie samochodu i przeszkadza w pracy - powód wykonuje pracę biurową. Powód odbył rehabilitację w zakresie zwiększenia ruchu w odcinku szyjnym kręgosłupa, lecz nie przyniosła ona zadowalającego go efektu, gdyż została wdrożona zbyt późno. Powód uskarża się również na dolegliwości bólowe głowy oraz problemu przy pochylaniu. Uważa, że potrzebuje kolejnej serii rehabilitacji z powodu ograniczeń w zakresie skrętu szyjnego w lewa stronę, której nie podjął wskutek zobowiązań służbowych i problemów finansowych.

/zeznania powoda T. W. k. 146/

Przez okres około trzech tygodni po zdarzeniu J. W. (2) odczuwała silne dolegliwości bólowe. Ból był tak silny, że nie mogła ani spać, ani leżeć. Dla jego uśmierzania przyjmowała różne środki przeciwbólowe. Jako kierowca powódka odczuwa lęk przed prowadzeniem samochodu i kolejnym wypadkiem. Przed zdarzeniem nie miała takich obaw. Boi się również o swoich bliskich, którzy prowadzą auto. Obecnie, sama prowadzi samochód tylko kiedy musi. Przedmiotowe zdarzenie odbiło się również na życiu zawodowym powódki, która prowadzi własną działalność gospodarczą wraz z mężem. Powódka potrzebowała zastępstwa w swoich obowiązkach w pracy, a także pomocy bliskich. Przed zdarzeniem powódka była w pełni sprawna. Obecnie nie może się schylić, ani uklęknąć. Ma również problemy z funkcjonowaniem lewej ręki i nie może dźwigać. U powódki pojawiają się również bóle kolana i nadgarstka lewej ręki w związku ze zmianą pogody.

/zeznania powódki J. W. (2) k. 147/

W wyniku zdarzenia z dnia 13 czerwca 2014 r. powódka doznała urazu czaszki z utratą przytomności, stłuczenia ręki lewej i skręcenia nadgarstka lewego, stłuczenia klatki piersiowej i brzucha, stłuczenia lewego kolana, stłuczenia więzadła właściwego rzepki, chondromalacji rzepek w stawie kolanowym prawym I/II° i w lewym I°, uszkodzenia nerwu strzałkowego w stawie lewego, w tym gałęzi czuciowych (osłabienie czucia na zewnętrznej części goleni lewej wraz z zaburzeniami o typie mrowienia i drętwienia), a także nerwicy somatycznej.

W ocenie biegłego z zakresu neurologii nerwica pourazowa powódki miała charakter subiektywny oraz niewielkie nasilenie objawów.

W opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 954), doznane przez powódkę urazy: w postaci skręcenia nadgarstka lewego spowodował u niej trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1%, w postaci stłuczenia i skręcenia kolana lewego z utratą masy i siły mięśniowej przyległych grup mięśniowych wskutek przewlekłego procesu zapalnego - w wysokości 2%, a w postaci uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego z dominującymi objawami czuciowymi - w wysokości 1%, co daje razem 4% trwałe uszczerbek na zdrowiu. Ponieważ uraz czaszki nie pozostawił po sobie widocznych objawów, nie można ustalić, czy wystąpił i w jakim stopniu. Natomiast, z punktu widzenia neurologa w wyniku przedmiotowego wypadku powódka nie doznała ani trwałego, ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powódka mogła odczuwać silne dolegliwości związane z wypadkiem do 10 dni, gdyż tyle czasu zajmuje gojenie powierzchownych otarć i zasinień. W późniejszym okresie - dolegliwości miernego stopnia, utrzymujące się w zakresie nadgarstka i ręki oraz stawu kolanowego lewego.

Doznane urazy powodowały utrudnienia w pracy zawodowej w okresie zwolnienia lekarskiego, natomiast zaburzenia funkcjonalne ze strony nadgarstka mogły nieco utrudniać codzienne funkcjonowanie w czasie kilku miesięcy po wypadku. Z punktu widzenia neurologa powódka mogła mieć trudności w wykonywaniu codziennych zajęć przez okres 3-4 miesięcy.

Konieczność opieki osób trzech istniała w pierwszych trzech dniach po wypadku, gdy powódka była zmuszona do leżenia, w wymiarze 4 godzin dziennie. Natomiast, z punktu widzenia neurologa powódka wymagała pomocy osób trzech przez okres tygodnia po wypadku, w wymiarze 3 godzin dziennie.

W związku z przedmiotowym zdarzeniem powódka leczyła się neurologicznie przez okres 6 miesięcy. Wymagała także rehabilitacji, której prowadzenie było uzasadnione również z punktu widzenia neurologa. Brak rehabilitowania powódki spowodował zanik masy mięśniowej i osłabienie siły mięśniowej w kończynach lewych i pogorszeniem funkcji ręki lewej. Obecnie istnieje konieczność zażywania osłonowo preparatu U. oraz C..

Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki dobre. Przeprowadzenie rehabilitacji może spowodować poprawę funkcji ręki.

/opinia biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej M. O. k. 56-60; opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N. k. 116-117/

Z punktu widzenia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej na skutek zdarzenia z dnia 13 czerwca 2014 r. powód T. W. doznał urazu czaszkowo-mózgowego z utratą przytomności i bólami głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego z przepuklinami jądra miazdżystego C5/C6/C7, skręcenia części lędźwiowej kręgosłupa oraz rwy barkowo-ramiennej lewostronnej. Natomiast, biegły neurolog podał, że u powoda w chwili wypadku istniały radiologiczne cechy choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego, oraz że rozwinął się niego subiektywny zespół pourazowy (nerwica pourazowa) o niewielkim nasileniu.

W opinii biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, na podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 954), doznane przez powoda uraz w postaci skręcenia części szyjnej kręgosłupa spowodował u niego trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%, a przewlekły zespół korzeniowy, rwa barkowo-ramienna lewostronna - w wysokości 5%, co daje razem 10% trwałe uszczerbek na zdrowiu. Pomimo dość znacznego ograniczenia ruchomości w części szyjnej kręgosłupa, zaburzenia funkcjonalne nie są duże, podobnie jak w przypadku zespołu bólowego korzeniowego, gdzie wyraźnie nastąpiło osłabienie siły i masy mięśniowej oraz zaburzenia czucia. Natomiast, związane z urazem głowy utraty przytomności były zaburzeniem chwilowym, dolegliwość ta nie stanowiła uzasadnienia orzeczenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Z punktu widzenia neurologa w wyniku przedmiotowego wypadku powód nie doznał ani trwałego, ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Początkowo odczuwane przez powoda dolegliwości bólowe były znaczne. Noszony przez powoda kołnierz ortopedyczny przez dość długi okres czasu nie tylko pełnił funkcje stabilizacyjną, ale również uśmierzał ból. Powód skarżył się również na ból i zawroty głowy, a także na dolegliwości okolic brzucha, w związku z czym wykonał na własny koszt USG jamy brzusznej. Występujące u powoda do tej pory bóle głowy i szyi mogą powodować utrudnienia w pracy i życiu codziennym. Z punktu widzenia neurologa utrudnienia te mogły się utrzymywać przez okres 6 tygodni przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych, związanych z unoszeniem rąk do góry i prac przeciążających kręgosłup. Również w takim stopniu powód wymagał pomocy osób trzech, w wymiarze 3 godzin dziennie. W chwili obecnej powód nie wymaga już pomocy.

W związku z przedmiotowym zdarzeniem powód leczył się neurologicznie przez okres 6 miesięcy, w tym przez okres 3 tygodnie przebywał na zwolnieniu lekarskim. W czasie zwolnienia lekarskiego zażywał zalecane leki. Obecnie nie przyjmuje żadnych leków. Rehabilitacja jaką odbył powód była zbyt późno i trwała zbyt krótko. Wskazana jest dalsza rehabilitacja nastawiona na działanie przeciwbólowe i poprawę funkcji kręgosłupa.

W ocenie biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej rokowania co do całkowitego powrotu do zdrowia powoda są niepewne. Występujące u niego dolegliwości nie zagrażają poważnymi następstwami zdrowotnymi, ale mogą być dokuczliwe na co dzień. Ponadto, uszkodzone w urazie tkanki szybciej podlegają zmianom zwyrodnieniowym. Natomiast, z punktu widzenia biegłego neurologa rokowania na przyszłość są dobre, jednakże ze względu na współistniejącą chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego może dojść do jej szybszego rozwoju, co skutkować może występowaniem zespołów bólowych kręgosłupa.

/opinia biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej M. O. k. 61-65; pisemna opinia uzupełniająca 104-105; opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii A. N. k. 114-115/

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. i zażądali przyznania i wypłacenia kwot: po 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz na rzecz T. W. - 125,34 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia, zakupów leków itp. i na rzecz J. W. (2) - 421,50 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia, zakupów leków itp.

/zgłoszenie szkody k. 24-24 v./

Pismem datowanym na dzień 15 września 2014 r. pozwany przyznał powódce J. W. (2) w związku ze zgłoszoną szkodą zadośćuczynienie w wysokości 4.500 zł oraz świadczenie z tytułu kosztów leczenia w wysokości 171,50 zł. Natomiast, pismem datowanym na dzień 1 października 2014 r. pozwany przyznał powodowi T. W. w związku ze zgłoszoną szkodą zadośćuczynienie w wysokości 1.500 zł.

/dokumentacja likwidacji szkody k. 25-25 v./

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentacji medycznej, faktur VAT, opinii biegłych z zakresu rehabilitacji medycznej i neurologii, a w zakresie aktualnych następstw przedmiotowego zdarzenia w życiu powodów skorzystano uzupełniająco z przesłuchania strony powodowej.

Opinie biegłych Sąd uznał za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Powyższe opinie są bowiem wewnętrznie spójne, zupełne i niesprzeczne, a także należyte i wnikliwie uzasadnione, poprzedzone dokładnym badaniem przedmiotowym powodów. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych, a także nie były kwestionowane przez strony sporu. Jedynie co do opinii biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej pełnomocnicy stron wnosili o uzupełnienie opinii, w tym wyjaśnienie rozbieżności w ocenie trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Biegły wydał pisemną opinię uzupełniającą, w której ustosunkował się do wszystkich wątpliwości stron. Strony nie podnosiły dalszych zastrzeżeń. Mając to na uwadze, wnioski złożonych opinii stanowiły podstawę ustaleń faktycznych Sądu odnośnie następstw wypadku z dnia 13 czerwca 2014 r. oraz w zakresie doznanej przez powodów uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powodzi T. W. i J. W. (2) dochodzili ostatecznie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. uzupełniającego zadośćuczynienia za krzywdę oraz zwrotu kosztów leczenia w związku z wypadkiem drogowym z dnia 13 czerwca 2014 r. i zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda T. W. świadczenia w łącznej kwocie 18.500 zł, a na rzecz powódki J. W. (2) - w łącznej kwocie 4.350 zł. W chwili zdarzenia sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej przez pozwane Towarzystwo (...). W związku ze zgłoszeniem szkody, pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, przyznał i wypłacił powódce kwotę w łącznej wysokości 4.671,50 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia, a powodowi kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie strony pozwanej przyznane na rzecz powód świadczenia w pełni zaspokajają należne im roszczenie z tytułu przedmiotowego zdarzenia. Wobec braku kwestionowania przez pozwanego zasad swojej odpowiedzialności, spór między stronami sprowadzał się w istocie do określenia szkody powodów powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 13 czerwca 2014 r.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Kodeks cywilny wprowadza szczególne przepisy statuujące sposoby naprawienia szkody na osobie – zarówno szkód majątkowych, jak i niemajątkowych, przejawiających się w ujemnych doznaniach psychicznych pokrzywdzonego spowodowanych uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia (krzywdy).

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia "odpowiednia" suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Wysokość zadośćuczynienia powinna być uzależniona od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego (vide wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 5 grudnia 2006r., II PK 102/06, OSNP 2008/1-2/11; wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być zatem dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia jak i kryteria ich oceny muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego (por. wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, LEX nr 7980; wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (zob. uchwała SN z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCPiUS 1974/9/145; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725).

Kryterium pozwalającym na pewną obiektywizację rozmiaru doznanej szkody może być w niniejszej sprawie określony przez biegłych stopień uszczerbku na zdrowiu powodów.

W wyniku zdarzenia z dnia 13 czerwca 2014 r. powód T. W. doznał urazu czaszkowo-mózgowego z utratą przytomności i bólami głowy, skręcenia kręgosłupa szyjnego z przepuklinami jądra miazdżystego C5/C6/C7, skręcenia części lędźwiowej kręgosłupa oraz rwy barkowo-ramiennej lewostronnej, a także rozwinął się u niego subiektywny zespół pourazowy o niewielkim nasileniu. Z powodu urazu kręgosłupa szyjnego oraz wystąpienia przewlekłego zespołu korzeniowego, rwy barkowo-ramiennej lewostronnej powód doznał 10% uszczerbku na zdrowiu. W okresie bezpośrednio po zdarzeniu dolegliwości bólowe towarzyszące powodowi były znaczne. Powód skarżył się na bóle i zawroty głowy. Z powodu wypadku z dnia 13 czerwca 2014 r. powód nosił kołnierz ortopedyczny oraz korzystał z serii zabiegów rehabilitacyjnych. Korzystał ze zwolnienia lekarskiego oraz wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu cięższych prac fizycznych. Do dnia dzisiejszego występują u powoda bóle głowy i szyi, które mogą powodować utrudnienia w pracy - powód wykonuje pracę biurową oraz w życiu codziennym. Powód zaprzestał gry w piłkę ręczną, którą trenował przed zdarzeniem. Występujące nadal u powoda dolegliwości nie zagrażają poważnymi następstwami zdrowotnymi, jednakże są dokuczliwe, a uszkodzone tkanki szybciej podlegają zmianom zwyrodnieniowym. Może również dojść do szybszego rozwoju współistniejącej u powoda choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego, objawiającego się zespołami bólowymi kręgosłupa. Przedmiotowe zdarzenie odcisnęło również piętno na psychice powoda. Po wypadku powód odczuwał lęk przed prowadzeniem pojazdu, który obecnie stara się zwalczyć.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stanął na stanowisku, że żądane przez powoda zadośćuczynienie w łącznej kwocie 18.500 zł, przy uwzględnieniu świadczenia wypłaconego przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego jest usprawiedliwione i zasługujące na uwzględnienie w całości.

W następstwie tego zdarzenia powódka J. W. (2) doznała urazu czaszki z utratą przytomności, stłuczenia ręki lewej i skręcenia nadgarstka lewego, stłuczenia klatki piersiowej i brzucha, stłuczenia lewego kolana, stłuczenia więzadła właściwego rzepki, chondromalacji rzepek w stawie kolanowym prawym I/II° i w lewym I°, uszkodzenia nerwu strzałkowego w stawie lewego, w tym gałęzi czuciowych (osłabienie czucia na zewnętrznej części goleni lewej wraz z zaburzeniami o typie mrowienia i drętwienia), a także nerwicy pourazowej o charakterze subiektywnym i

niewielkim nasileniu. Z powodu skręcenia nadgarstka lewego, stłuczenia i skręcenia kolana lewego oraz uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego z dominującymi objawami czuciowymi trwały uszczerbek na zdrowiu powódki został określony na poziomie 4%. Przy ocenie stopnia uszczerbku wzięto również pod uwagę dolegliwości bólowe, jakie stały się udziałem powódki w wyniku przedmiotowego zdarzenia, niedogodności w życiu rodzinnym i zawodowym - konieczność sprawowania opieki przez osoby trzecie oraz brak wsparcia ze strony powódki w prowadzeniu rodzinnego biznesu przez okres rekonwalescencji, a także pozytywne prognozy co do jej stanu zdrowia związane z koniecznością podjęcia rehabilitacji. Nadto, powódka do dnia dzisiejszego odczuwa skutki zdarzenia z dnia 13 czerwca 2014 r. Od zdarzenia powódka odczuwa lęk przed prowadzeniem pojazdu. Boi się również o swoich bliskich, którzy są kierowcami. Przed zdarzeniem była osobą zdrową i aktywną fizycznie. Obecnie ma problemy z funkcjonowaniem lewego nadgarstka, nie może dźwigać, schylać się ani uklęknąć. Okresowa odczuwa również ból kolana i lewego nadgarstka.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, zadośćuczynienie żądanej przez powódkę w pozwie kwocie 4.000 zł jest w pełni uzasadnione i adekwatne do poniesionej przez nią krzywdy. Zasądzona kwota uwzględnia wypłaconą już część zadośćuczynienia na etapie likwidacji szkody.

W ocenie Sądu również żądanie zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów leczenia w kwocie 350 zł zasługuje na uwzględnienie w całości. Koszty te związane były z prywatną konsultacją neurologiczną oraz badaniem USG, których poniesienie powódka udowodniła załączając faktury. Pozwany kwestionował zasadność tych kosztów, podnosząc, że powódka mogła i powinna była skorzystać ze świadczeń w tym zakresie w ramach umowy z NFZ. Jednakże należy wskazać, że zobowiązany do naprawienia szkody nie może wymagać od poszkodowanego wyboru publicznego zakładu opieki zdrowotnej, który może żądać zwrotu kosztów leczenia poniesionych w związku z uzyskaniem świadczenia medycznego u prywatnego lekarza, jeżeli są one uzasadnione i celowe (art. 444 par. 1 k.c.) (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt III CZP 63/15, Legalis nr 1446706).

Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, Sąd stanął na stanowisku, że poniesione przez powódkę koszty leczenia, które dochodzi w niniejszej sprawie były uzasadnione. Z doświadczenia życiowego wynika, że okres oczekiwania do specjalisty z dziedziny neurologii jest bardzo długi, natomiast stan zdrowia powódki po zdarzeniu z dnia 13 czerwca 2014 r. usprawiedliwiał obawy związane z poniesieniem w jego wyniku urazów natury neurologicznej. Co więcej, powódka leczyła się w Poradni Neurologicznej w ramach świadczeń refundowanych, co potwierdza konieczność leczenia w tym zakresie. Podobnie jest z poniesionymi przez powódkę kosztami badania USG kolana. Jak wynika z dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy, z powodu utrzymującego się bólu kolana powódka została skierowana na badanie RTG, wobec czego uzasadnione wydaje się być wykorzystanie również innej metody diagnostycznej, w celu wykrycia przyczyn męczących powódkę dolegliwości. W ocenie Sądu koszty jakie poniosła powódka w związku z udzielonymi jej świadczeniami leczniczymi nie były wygórowane i nie prowadziły do nieuzasadnionego powiększenia szkody.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

W oparciu o powołane przepisy, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów odsetki zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu oraz od dnia następnego po dniu doręczenia pisma procesowego z rozszerzeniem powództwa. Odpis pozwu, w którym powódka żądała zasądzenia na jej rzecz kwoty 4.350 zł, a pozwany - kwoty 6.000 zł został doręczony pozwanemu w dniu 19 listopada 2014 r. Natomiast, pismo procesowe zawierające rozszerzenie powództwa w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia w łącznej kwocie 18.500 zł, został doręczony zgodnie z wnioskiem pełnomocnika powodów w dniu 8 czerwca 2016 r. Wobec tego, Sąd zasądził

ustawowe odsetki od kwoty 4.350 zł należnej powódce oraz od kwoty 6.000 zł należnej powodowi od dnia 20 listopada 2014 r., a od kwoty 12.500 zł należnej powodowi od dnia 9 czerwca 2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie proces wygrali powodowie w związku z czym pozwany winien zwrócić im poniesione przez nich koszty procesu. Powódka poniosła koszty w postaci: kwotę 218 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 600 zł tytułem wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie ze stawką minimalną wyrażoną w § 6 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z z 2013 r. poz. 461), kwotę 8,50 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 955,86 zł tytułem zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych.

Pozwany poniósł koszty w postaci: kwotę 300 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwotę 1200 zł tytułem wynagrodzenie pełnomocnika zgodnie ze stawką minimalną wyrażoną w § 6 pkt 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. z z 2013 r. poz. 461), kwotę 8,50 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 955,86 zł tytułem zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych.

Zgodnie z art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W przedmiotowej sprawie Skarb Państwa poniósł wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłych sądowych z zakresu rehabilitacji oraz neurologii w kwocie 217,26 zł (k. 125), 346,48 zł (k. 124) i 335,29 (k. 124) oraz za dokumentację medyczną w wysokości 9,59 (k. 137), a także nie uzyskał dochodu związanego z opłatą sądową od pozwu w wysokości 625 zł. Z uwagi na zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu nieziszczonych kosztów sądowych.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.